

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΕΡΒΙΕ

Ο Μαρτινέ υπέγραψε μία εξόφλησι στο βιβλίο των παραλαβών του ταχυδρομείου, και μ' επισημότητα άρχισε ν' άνοιξη τόν σάκον του δώρου, που τού έστελενε ο συντάκτης του, εις ανάμνηση δεκαετούς συνεργασίας και κόπων.

— Στοιχηματιζώ πως θά είνε κανένα μπαστούνη, ισχυριζότανε ή κυρία Μαρτινέ.

Ο σύζυγός της, ό όποιος άμέσως είχε μυριστεί την άλήθεια, έλεγε όχι, άργά-άργά κουνώντας στο άκρον του ύψηλόν του σώματος τού κεφάλι του με τά δόλιμνα γένηα. Ο μικρός τους, ένας μορτάκος 12 χρονών με τί μύτη στόν άέρα, και με τ' ατίτια σάν χροσούλια κανατιού κνιττός χωρίς νά λήη τίποτε, με τά χέρια μέσ' τίς τσέπες. Έλεγε την έλιπίδα, ότι θά ήταν κάτν τι που τού στέλνανε στό μπαμπά γιά νά τού πάρη ό γυιός.

Στην άρχή τού δώρου ξετυλίχθηκε από τούς σπάγγους κ' από τού κερκόχρτο και ύστερα από ένα πειό μαλακό χαρτί. Ύστερα από όλα αυτά παρομοιάστηκε μία θήκη από πράσινο ύφανμα, ραμμένη σέ όλο τού μήκος και μόνο στη μία άκρη ήταν κλεισμένη με μία κορδέλλα. Ένομίε κανείς πως θά περιείχε κανένα ντουφεκάκι γιά τόν μικρό.

Άλλ' ό Μαρτινέ ετραβήξε σιγά-σιγά με προσοχή και μ' ειλάβεια, σάν νά έκανε τά άποκαλυπτήρια κανενός μνημείου, και εφάνηκε μία ράβδος γιά ψάρεμμα, βιδωτή, ειλύγιστη και έμορφη.

— Άσα ! φωνάξε ή κυρία Μαρτινέ, άλλοίμονο στό ψάρι !
Ο άντρας της πραγματικά ήταν έξοχος φράξ, διάσημος σέ όλο τού Βίλμην. Έπι τού παρόντος έμενε άπροκτος έξ αίτίας της απαγορεύσεως τού φαρμάκου.

Ο Μαρτινέ γυριζοντας τού έργαλειό από όλαις ταις μεριές, τού έκτιμούσε. Άρχισε νά βγάξη έπειτα διαδοχικά τού ένα ύστερα από τού άλλο τά κομμάτια που τού άποτελούσαν και πού εβρισκοντο τού ένα μέσα στο άλλο. Κατόπιν άρχισε νά τά εφαρμόζη βιδώνοντας τα με βίδες από χαλκό που γυάλιζαν σάν από χρυσάφι. Όταν προσήρμοσε τρία κομμάτια, ή ράβδος μόλις μπορούσε νά χωρέση μέσα στο δωμάτιο. Τότε έκανε νόημα στη σύζυγό του, και ή κυρία Μαρτινέ άνοιξε την πόρτα τού δρόμου. Ο Μαρτινέ χαμήλωσε την άλειευτή ράβδον του και πήρε τη στάσι με την όποιαν εγγέμειν άλλοτε τού έμπροσθογυμής τουφεκι του. Έξακολούθησε έν τούτοις, νά προσαρμόζη τού τέταρτο κομμάτι. Τό πέμπτον εξεμπίστομακραύ έξω άπ' τού σπίτι σάν λόχη. Τό έκτο εφθασε σ' άλλο άκρον τού δρόμου.

— Αυτό θ' άξίζει περισσότερο από έξηνητα φράγκα, ελεπν ή κυρία Μαρτινέ.

— Αν δέν έχη έξηνητα τά σαράντα τάχη, ελεπε ό Μαρτινέ αυθεντικώς, κουνώντας τού έργαλειό γιά νά δοκιμάση την ειλύγισία του.

Ο μικρός, με τά χέρια πίσω εκύτταξε.
— Έπειτα ό Μαρτινέ άρχισε νά τού εβριδώνη, λέγοντας με σοβαρότητα :

— Θά τού μεταχειρισθώ σάν άρχισή τού ψάρεμμα.
— Και γιατί όχι από τώρα, μπαμπά ; φωνάξε ό μικρός με απαγοήτευσι.

— Βρέ παλτοτεμπέλαρε, τι θέλεις άκόμη εδω ; φωνάξε ό πατέρας. Τσάκισον γρήγορα στο σχολείο σου !

— Έλα, τρέχα ή ελεπε και ή μητέρα, δίνοντας στο μικρό ένα χαιδευτικό μπατσάκι, μη τόν ερεθίζεις τόν μπαμπά σου.
— Όλα αυτά όμως υπερβήναν την κρίσι τού μικρού. Άκουξ εκεί νά μην έγκαινιζον ένά τέτοιο δώρο, άμέσως μόλις τού λαβαίνουν ! Και πηγαίνοντας στο σχολείο σκέπτονταν ότι καμμία έποχή δέν ειναι πειό κατάλληλη πός χρησιμοποίηση τών πραγμάτων, παρά ή στιγμή που εφάμμιλίζονται καινούργια στή διάθεσί μας.

Ύστερα από λίγες μέρες έπωφελομύμονος της άποσιίας τού πατέρα του και της άπροσεξίας της μητέρας του, ό μικρός τού έσκασε από τού σχολείο, έπήρε τού έργαλειό και τού κοτυί με τά δολώματα, και ύστερα από μία ώρα άρχισε νά ψαρεύη σ' ένα άπόκοντρο μέρος της Ρεγκελίτας, που ούτε ό γονείς του ούτε ό δάσκαλος του μπορούσαν νά τόν εβρισκώσιν.

Δυστυχώς όμως ή ησυχία τού μικρού έμελλε νά είνε πολύ βραχεία. Ξαφνικά έννοιωσε ένα βαρύ χέρι νά τόν πιάνη από τόν ώμο και συγχρόνως μία χονδρή φωνή νά τού λέη :

— Σ' έπιασα, μικρούλη μου, έπ' αυτώφωσ νά ψαρεύεις σέ έποχή που απαγορεύεται τού ψάρεμμα. Καί έν πρώτους σου κατάσχονται τά έργαλεία. Έλα, φέρτα όλα εδω.

Ο μικρός κατακίτρινος, ελεγε ήδη παραδώσει τά έργαλεία και εκύτταξε τρέμοντας δολώκλινος τόν χωροφύλακα. Έκεινος ένθουσι-

ασμένος με την έντύσσει και τού φόβου που έπροκάλεσε ή παρουσία του συνέχισε :

— Τώρα έχουμε φυλακή, έχουμε δικαστήριο!...
Σ' αυτές τίς τελευταίες λέξεις ό μικρός άρχισε νά κλάμματα και τά παρακάλια.

— Καλά ! Καλά ! μουρμούρισε ό χωροφύλακας με τού ήλιοκαμένο πρόσωπο και τά άγρια μάτια, δίνοντας μία με τά χοντρά τόν δάχτυλα στη μύτη τού μικρού. Βλέπεις όμως εκείνη την κοψάλα από κάτω από εκείνον τόν πλατάνο ; Έ λοιπόν κάθε Κυριακή πρωί, θάόρχασαι νά μου άρίνης εκεί μέσα ένα πακέτο καπνού τών πενήντα λεπτάων. Αν τήρη όμως και λείψης καμμία φράξ θάόρχω νά σέ πιάσω και θά σέ παραδώσω στο δικαστήριο ! Τράβα !

Η λύπη τού μικρού ήταν τρομερή, διαν γύριζε στο σπίτι του με άδεια χέρια, και μ' ένα τέτοιο χρώος. Δέκα πεντάρες κάθε Κυριακή ! Τσα άκρίβως τού δινανε κάθε έβρομάδα. Κι' έπειτα ελεγε και τού έργαλειό... Πώς θά τού μάθαινε ό πατέρας του ; Βεβαίως θά έκανε ότι δέν εβξερω τίποτε !

Γιά λίγο καιρό δέν παρατήρησαν τίποτα στο σπίτι. Άλλά, μία φρικτή και τρομερή ήμέρα, ό Μαρτινέ ερεφερόμνος με τά χέρια πίσω, όπως συνήθισε όταν επιβερωούς τά πράγματα του, έβγαλε μία φωνή εκπλήξeos.

Τού έργαλειό του ελεγε εξαφανισθεί ! Ρώτησε ή γυναίκα του, την ύπηρέτρια, τόν μικρό, έφραξαν παντού, έκαμαν τού σπίτι άνω κάτω. Τίποτε, τίποτε !... Η σκαίλα τού Μαρτινέ ήταν φοβερή. Μη δυνάμενος νά ύποπτευθ ή την ύπηρέτριά του, συνεπέρανε ότι κάποιος παληάνθρωπος τού τού ελεγε κλέψει βρισκοντας την πόρτα άνοιχτή. Και από τότε άσφαλίος όλες τίς πόρτες τού σπιτιού.

Έν τω μεταξύ, ό δυστυχισμένος μικρός οικονομούσε πεντάρα την πεντάρα τά 50 λεπτά, γιά νά πάρη νά τ' άποθήση κάθε Κυριακή τόν φόρο του στην κοψάλα τού πλατάνου. Με πονηρία άλειπούς τού έσκαξε γιά νά κινή την άναγκαστική άγορά τού καπνού και ύστερα τού την εκληρία τραβούσε γιά τού δάσος.

— Ελεγε συνεθίσει νά περνέ χωρίς νά τρώη καρομέλλες και κουλούρια και ότι άλλο έπαρνε άλλοτε με τά πενήντα λεπτά του. Εφρόντιζε άκόμη νά φέρεται πάντοτε καλά γιά νά μη τού στεργώσουν και αυτά τά λίγα χρώματα.

— Αυτό τού παιδι έγινε λαμπρό ! Έλεγε ό Μαρτινέ στη γυναίκα του. Είδες πως εφρονίμωμε ; Δέν θέλει πείσι ούτε νά παιξη με τ' άλλα παιδιά, ούτε άταξες κάνει, ούτε τίποτα.

— Ε ! μά μεγάλωσε κιόλας, βλέπεις ; έλεγε ή μητέρα.

Έπι τέλους όμως ό Μαρτινέ άνεκάλυψε μία μέρα τά συμβαλλόντα. Παρατήρησε, ότι ό γυιός του άγόραξε καπνού, τόν κατασκόπευσε, τόν έπιασε και τόν άνάγκασε νά τού τά πη όλα.

Την άλλη Κυριακή έπήρε από τού χερι τού μικρό που έτερε, και τού ελεπε :

— Πήγαίνε με γρήγορα σ' αυτό τού δένδρο. Έκρύφθηκαν σέ άρμετή άπόστασι και ύστερα από λίγο ειδαν τόν χωροφύλακα νά έρχεται επύραστημένος.

Ο Μαρτινέ έπροχώρησε σοβαρός, ένψ ό μικρός τόνάκλουθούσε. — Έτσι ειναι που έκανες παρατήρησι σ' αυτό τού παιδι ; ώτησε τόν χωροφύλακα.

Ο χωροφύλακας έταλάντησε τού κόκκινο κεφάλι του και έμορμωσε κάπως στενωχρήμένος :

— Ναι, επρωτίμωρα, επειδή είτανε μικρό παιδι, νά μη τού κάνω κατάγγελλια.

Ο Μαρτινέ ετενωτάχως με όλο τού ύψηλό τού άνάστημα, άγριος και θυμώδης ως ή δικαιοσύνη, τρομερός ως φραξ από τόν όποιον έτέρησαν την τιμητικήν άλειυτικήν ράβδον και ελεπε :

— Έγώ, εμαι ό πατέρας αυτού τού παιδιού. Δώσε μου λοιπόν πίσω τού έργαλειό μου.

Αν ό χωροφύλακας εφάνηκε τρομερός στόν μικρό, ό Μαρτινέ εφάνηκε γίγας στο χωροφύλακα.

— Δέν την έχω πειά, εψιθύρισε τού όργανον της τάξεος.

— Δέν την έχεις ; Άκου λοιπόν. Κάθε Κυριακή, βροντοφώνος ό Μαρτινέ, άκουξ τί σου λέω ; Κάθε Κυριακή θάόρχασαι σπύτι μου κει θά μου φέρνης από ένά διαγκώνα, ειδειη θά σέ καταγγείλω στο Δήμαρχο, στο Μοίραρχο, στο Νομάρχη σέ όλους τούς δαίόλους.

Ο χωροφύλαξ δέν έβγαλε λέξι.
...Και είνε τώρα δέν χρόνια που λαβαίνει τακτικά ό Μαρτινέ αυτό τού εισόδημα κάθε Κυριακή από τόν χωροφύλακα... Πάλ' Έρβιέ

